

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Basarabia prădă de război rusească

Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT

Mihai Kogălniceanu, a 1837, pe când se afla la Berlin a publicat lucrarea „*Histoire de la Dacie, des Valaques transdanubiens et de al Valachie*”, în care printre altele scria despre tradiția seculară, în Moldova și Valachia, care atașau cele două provincii de Rusia, în lupta contra păgânilor, a polonilor și unghurilor, tătarilor. Adică, susținea el că Rusia ne-a asigurat „protectoratul”. Întorcându-se și intrând în politica Moldovei, ca aghiotant al domnului Mihail Sturdza, s-a lepădat de acea iluzie rusească!, raptul Basarabiei din 1812 fusese suficient pentru a spulbera nădejdea Rusiei salvatoare, sub stindardul creștinismului ortodox. Împreună cu Asachi a scos prima revistă – „*Alăuta Românească*”, suprimată datorită articolului „Filozofia vestului”, care satiriza viața socială rusească. Doi ani mai târziu în „*Dacia literară*” atacă „boierimea moldavă” pentru lipsa sa de preocupare pentru cultura națională. În 1843 la cursul de istorie, al *Academiei Mihăilene*, care a fost închis după numai 3 săptămâni avea o poziție contrară intereselor usești. În 1844, și în primul număr din „*Propășirea*”, cu articolul semnat de Ion Ghica, despre uniunea vamală a celor două principate, face ca cenzura să stopeze apariția revistei. În 1845 s-a decis să călătorească în vest, dar fusese întors din drumul său spre Paris și silit de la Viena să revină în țară, ba mai mult „închis la mănăstirea Râșca” pentru presupusul delict de presă contra rușilor. După revoluția de la 1848, armatele rusești ocupaseră Moldova ca „măsură de prudență la hotarele Rusiei, împotriva neorânduiriilor provocate de o ceată de zăpăciți, în numele unor idei naționale care se pierd în noaptea veacurilor”, după cum comunicase el pe cale diplomatică cabinetelor europene. Războiul din Crimeea 1852-1854 și Congresul de pace de la Paris, ce a urmat, au dat dreptate „zăpăciților”, creând premisele Unirii, în fruntea cărei mișcări Mihail Kogălniceanu se pronunța vehement contra Rusiei, cu cerința de a „sili Rusia să restituie Moldovei județele basarabene”.

Cu aceeași grijă protectoare a popoarelor din Balcani, Rusia a provocat și războiul de la 1877, după ce printr-o Convenție cu guvernul român primește acceptul trecerii trupelor rusești prin țară, în schimbul garantării integrității teritoriale a Principatelor române. Planurile de război rusești inițiale nu s-au pus în aplicare, astfel că spatele dispozitivului de la Plevna rămăsese neasigurat, fiind solicitată intrarea României, primită cu mândrie, mai ales de partea română, dar de adăta aceasta fără nici o garanție. Marele Duce Nicolae, din Târnova, avea să telegrafieze lui Carol I: „**Turcii, îngrămădind cele mai mari trupe la Plevna, ne înăbușe. Rog faceți legătura, demonstrație și, dacă e posibil, trecerea Dunării (...). Între Jiu și Corabia această demonstrație este indispensabilă pentru ușurarea noastră**”. Sunt cunoscute luptele aprige, după care la 29 noiembrie Osman Pașa, predă sabia sa Principelui Carol. Așa s-a deschis drumul rușilor spre Balcani.

Diplomații ruși uită repede de ajutorul cerut și primit și iau „CA PRADĂ DE RĂZBOI” cele 3 județe din sudul Basarabiei – Cahul, Ismail și Bolgrad -, pentru ca, la 3 martie 1878, la San Stefano, românii nici măcar să nu fie invitați, iar pecetea închide a Basarabia către Rusia, cu tot protestul înaintat la Petersburg, să fie omologată internațional. Remarcăm, din toată corespondența diplomatică a vremii,

răspunsul la amenințarea rusească cu dezarmarea dat de către domnul Carol I: „armata română, care la Plevna, sub ochii Țarului, a luptat atât de vitejește, va putea fi nimicită, dar niciodată dezarmat”! Iată o pildă de Onoare și Demnitate opusă colosului Imperiu Rus, la 1878!

La congresul de la Berlin au fost trimiși ca delegați din partea Principatelor Unite, Ioan Brătianu și Kogălniceanu, dar n-au fost primiți de președintele Bismark (Unificatorul Imperiului German de Apus - 1870), omul de fier al germanilor, care prezida Congresul decât pe 1/13 iulie 1878, când într-o sinteză concisă și clară expunere, Kogălniceanu a prezentat poziția României prin care nu se consimțea ca „vre-o parte din teritoriu românesc să se dezlipească”. Dar hotărârea era deja luată, fapt ce i-a determinat pe români să pună, pe masa Congresului, Convenția legată cu rușii anterior războiului, drept argument de garanție a integrității lor. Din acest motiv nici nu au semnat la consimțirea cesiunii teritoriilor din Basarabia! Astfel, ei **n-au legat prin semnătură soarta Basarabiei**, poarta salvării aceluia teritoriu românesc a rămas deschisă.

Anterior tratatelor diplomatice, Kogălniceanu pentru a se apropia de ruși, a trimis o felicitare de anul nou 1878, celuia care era mâna dreaptă a Prințului Gortchakov, apoi i-a răspuns cu o scrisoare în care invoca „loialitate, sinceritatea și duplicitate” Rusiei, pentru a cere retrocedarea Basarabiei. În replica Kogălniceanu, cu finețea diplomației și tactul, ce-l caracteriza, i-a dat ca răspuns următorul argument: „în apărarea țării, prin convenția din 4/17 aprilie 1877 -, am pus la dispoziția Rusiei resursele țării. Singura noastră ținută a fost apărarea integrității pământului, cf. art. 2”. Apoi continua: „zece mii de români, din cei 50.000 participanți la război își dorm somnul de veci la Plevna și în jur. Această bărbătească, dar dureroasă jertfă, a pornit din avântul inimii, fără condiții, fără tratat prealabil, căci cuvântul Țarului

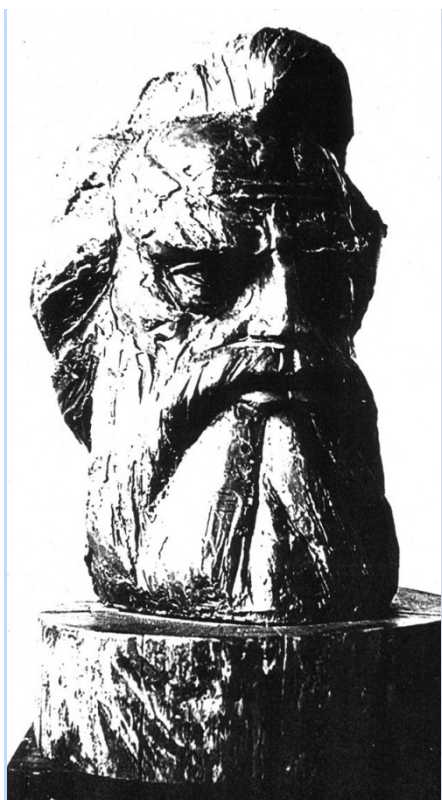
prețuia mai mult ca orice tratat”. Dar buna-credință și încrederea desăvârșită România dorea s-o mențină corectă până la capăt. Prin forță și putere Rusia putea lua mai mult decât Basarabia, chiar toată țara, dar mai presus era invocată **„dreptatea eternă și morala, prin care nimeni nu ne poate dezmoșteni”**.

Cu siguranță că lectura acestor sire așternute cu inteligență, curaj și demnitate au rămas ca frumoase lecții de istorie. Ele au fost întregite de actul **Sfatului Țării**, din 27 martie 1918¹, de Unire cu România, la care se vor lipi și cele ale Bucovinei și Transilvaniei. Păcat că tot acest efort a fost „murdărit” prin cedarea fără luptă din vara și toamna anului 1940².

Desigur că informațiile istorice ale susținerilor lui Kogălniceanu, au rădăcini cu 6-7 secole înainte de Hristos, pe vremea când religia lui Zamolxis, reprezenta o formă de spiritualitate izvorâtă din politeismul tracic și alte culte și religii mistice, a lui Dionisus-Sabazios și a lui Orfeu pornite din lumea traco-geto-dacă, îndreptată spre cea grecească.

Geograful Strabo, a fost printre primii care au sesizat apropierea între profeți și rolul civilizator al popoarelor, Orfeu fiind chiar numit „vechiul Zeu al grecilor, numit Zamolxe”, iar Pitagora și Deceneu, „puind din aceeași linie cu dâșii pe yogii ai Indiei, pe magii caldeeni, și alții, precum *Zeul bun* (Zarathustru), *Vesta* (Zamolxe), *Iao* (Yahve sau Moise)”. Pentru perioada evului mediu reformatorii religiei și legăturile dintre curente a însemnat prefacerea vechilor

religii (în general naturiste) în religii monoteiste, după cum evidențiasse savantul Nicolae Iorga. Aproximarea și influența între doctrina lui Buda, chinezească și cea indiană budistă, asupra religiei evreilor, primită în robia babiloniană, ca să folosim un exemplu, nevorbind de cele dintre popoarele vecine au pus amprenta supra vremurilor.

Zamolxis – sculptor Cornel T. durgheu

¹ Vezi pe larg Constantin Moșincat, Neculae Moghior, Ion Dănilă, *Din întuneric un soare nou răsare: Basarabia 1918*, Editura GP, Oradea, 1997

² Apud Co.. r. Dr. Constantin Moșincat, *Cazemata. Sistemul românesc de fortificații (1937-1940)*, editura Tipo MC, Oradea, 2022.

145 ani de la proclamarea Independenței României

Istoria religiilor, după cum sunt însemnări prin cărțile, și inscripții cioplite în pietrele evului antic, între care „Orpheu” nu au ridicat o asemenea problemă. Salom Reinach, într-o mare colecție de studii disparate, privind istoria religiei, între cultură, mit și religie, a scos un manual în 1926 cu titlul sugestiv „Orpheus” care mistifică adevărurile, în 600 pagini, scrise „mărunt”, cum aflăm din articolul *”Zamolxe și curentul de înnoire a mistică a vechilor religii”*, semnat de N.A. Constantinescu în Dacia, /15 iulie 1941, p. 4.

Lucrarea pusă sub teza relevării neconținute a elementelor păgâne din creștinism, înalță iudaismul, ca fiind „superioară tuturor religiilor”. Tot ce afirmă în continuare elogiază iudaismul, ilustrat prin martirajul lor din evul mediu. A fost omisă, probabil cu bună știință, faza spirituală a religiei egiptene în care „credința geților nemuritori” trecea cu totul neobservată, iar existența lui Iisus contestată, după cum și învățăturile, ce stau la baza Evangheliilor, atribuite iudeului Hillel. Așa se explică catalogarea excesivă a „sentimentelor anti-semite din România”, dar fără a cita măcar un singur exemplu – comparabil cu cele din Rusia, Germania, Ungaria, ș.a.